Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم: څه د خدای کارونه دي

لــــــیکوال: مـحمد نعیم وردګ

برېښنالیـك: www.naeem.afghan@gmail.com

مخ پاڼه(فسبوك) : نعیم جان بوډا

آنلاین چارې: انجنیر صفت الله (فضلي)

د لیکلو کال: ۱۳۹۷ هـ . ش

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناول

دجمعې په ورځ به اکثره وخت کارت سخي زيارت ته تللم؛ کور ته مو لنډه دی، کوم مصرف مې نه پرې راتلو، نو په همدې اساس دا ځل هم دجمعې ورځ وه، تر کړکۍ مې وروکتل، په زيارت کې او زيارت ته څېرمه سمه ګڼه ګوڼه وه، زانګوګانې پکې ګډېدې، دماشومانو چغو پوغ و، سم دلاسه جګ شوم راساً ور روان شوم. بلاخېره زيارت ته ورسېدم، لږ هاخوا دېخوا مې سترګې وپولې، نور مستقيم لاړم په پورتنۍ سپاچه (برنډه) مې دسمال رالاندې کړو، کرار کېناستم، اکثره خلك فاميلي راغلي و، فرشونه يې هوار کړي و، ديګونه (پخلي) يې کول، چا هندوانې، خربوزې چاق کړې وې، ما هم مبايل راويستلو يو ملګري ته مې زنګ وکړ؛ له بدمرغه مبايل يې بند و، کني زړه مې و، چې را ويې غواړم، يوه هندوانه، مندوانه به موږ هم وخورو؛ خو دا چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تنها پاتې شوم، څو دقیقې نور هم ناست وم، بلاخېره زړه مې تنګ شو، راپاڅېدم، له دوه، درېو سپاچو رابښکته شوم؛ په څلورمه دیوه ګلدان ترځنګ، دپیپسي دبوتلو او بسکوټو دکاغذونو مینځ کې یو غټ سامسونګ ګلکسي مبایل پروت و، زر پرې ورټیټ شوم دیو بسکوټ دکاغذ سره جوغت مې راپورته کړو، د اوږې د دسمال سره مې پیچلی لاس کې غلی ونیولو نور مې ونه کتلو چې روغ یې که خراب وېرېدم څوك دعوه پرې راونکړي، مستقیم ورسره راروان شوم دزیارت له ګنې ګونې را ووتلم، بهر دهدیرې منځ کې چې زموږ دکور لار همداسې پکې راتېره وه، غلی، غلی مې لږ، لږ وکتلو منځنۍ بټنه مې یې کلیك کړه صفحه یې روښان شوه، خو په داخل کې یې دنورې لاسوهنې لپاره رمز غوښتلو؛ واپس مې یې صفحه خاموش کړه، نور مې نو کرار دا دبغل جیب کې ورخوشې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړو، سخت ورته خوشحاله شوم ځکه چې له یوې خوا مې تیار یو غټ مبایل ته ضرورت و، خپل مې نور له کاره لوېدلی و، او له تاسو یې څه پټه د اخیستلو پیسې مې یې هم نه لرلې، بلخوا که فکر موکړی وي، دامندلي شی هسې خوشحالي لري، خلاصه کور ته مې راورسولو، سم دم مې دکمپیوتر سره وصل کړو؛ رمز مې یې پرې والوزولو. د رمز د له منځه وړلو سره سم، په سکرین زما په سن دیو ښایسته زلمي تصویر رامخ ته شو، بیا مې کردیت پکې وکتل (۴۱۲) افغانۍ پکې وې، دا یې لا بله خوشحالي شوه، پسې پیام پاڼې ته لاړم دانترنټ معلومولو په پار (۷) مې (۳۴۴) ته واستول؛ واپس پیام راغلو (۲۴۰۰ ام بي) انترنیت هم پکې و، ها خوشحالي څه وه، چې دا یې لا بله شوه، له دې هر څه نه په دې خبره ډېر خوشحاله شوم، چې دغریب سړي نه دی، تر څو زړه یې پسې وخوږېږي، یا بل

(c) ketabton.com: The Digital Library

وانخستلی شي، ځکه غریب سړی مبایل کې دومره کردیت او انټرنت نشي اچولی، نور له پیام پاڼې راووتلم؛ چې کتل مې فسبوك هم خلاص ترې پاتې وو، ډیټا مې پرې راچالانده کړه؛ ایډي یې د (یونس افغان) په نوم وه، ټوله ایډي مې سر تر پایه چك کړه؛ ډېر باادبه؛ دیني، هر اړخیزه علمي او معلوماتي پوستونه یې کړي و، پوستونو ته په کتو یې ډېر شریف، له انسانیت مالامل انسان ښکارېدو، واقعاً، وجداني نارامتیا یې راوچوله، زړه کې مې لړ لړ دا خبره وګرځېده: چې مبایل مې یې واپس ورته سپارلی وای، داسې شریف؛ او هېوادنۍ مینې ته ژمن انسانان باید زما له لاسه خپه نشي.

په همدې فکر؛ فکر کې له فسبوك راووتلم، ګالري مې راخلاصه کړه؛ یو څو ویډیوګانې، دوه، درې یې دعبدالله مقري، یوه دوې دنغمې او همداسې یوه یې دلطیف ننګرهاري، هغه میهني ویدیو پکې وه چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وايي، (لولفه شوم اور مې واخيست...... اې بچيانو ستاسو کور افغانستان يم...) نور له دې پوښې هم راووتلم د عکسونو پوښه مې راوسپړله، زرګونو عکسونه پکې و، ډېرى يې دنظامي کسانو و؛ خپله يې هم ډېر عکسونه په نظامي يونفورم کې اخېستي و، ځينو کې تنها؛ ځينو کې دملګرو سره ولاړ، او همداسې دپوهنتون نه دفراغت په خولۍ او چپنه کې دجشنوارې د دورې په انفرادي، او همصنفيانو سره په جمعي توګه ئې ډېر عکسونه اخيستي و؛ پسې راتېر شه ډېر نور دغيرې نظاميانو؛ ښو ښو منظيرو؛ ګلانو، حيواناتو... عکسونه پکې ځای په ځای و، خو ددې ټولو سربېره يوه پوښه کې ځانته تقريباً دېوې پنځه ويشت ،دېرش، کلنې ښځې شپږ، اوه عکسونه و؛ څلور يې په يوازې ځان اخيستي و، په دريو نورو کې يو ببرسرى سپين پوستى ماشوم هم ورسره دى، په يوه عکس کې ورسره ناست دى،

بل کې ولاړ دي، او همداسې دريم کې يو بل ته غاړې وتلي، داسې تصور ترې کېدو چې مور به يې وي، دا ماشوم به هم خپله همدا دمبايل صاحب وي، ځکه چې يو خوا له کاغذي سابقه عکسو اخېستل شوي عکسونه و، بل خوا دفسبوك په بګروند، لمړي نمايش کې يې هم درې څلور عکسونه له همدې عکسونو ځای په ځای کړي و، نور والله علم.

خلاصه مبايل مې هر اړخيزه چك کړو، ددې سربېره چې بنه نوی، اصيل او قيمتي سيټ دی، لکه څنګه مې چې مخکې يادونه کړې، دکرېدټو، انټريت، هم ډك دی، د (٦٢ جی بي) حافظې له پاسه؛ يو(٨ جي بي) ميمري کارد يې هم درلود. نور مې نو بېغمه خپلې استعفادې ته واچولو، دده فسبوك مې هم بېخي پکې بند نکړو، خپله ايډي مې په بل فسبوك افشن کې خلاصه کړه، څو ورځې ووتلې، هره ورځ به مې يو نوي نوي داسې څه پکې ليدل، چې روح ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې پوره ټکان ورکو، دې ته يې هڅولم تر څو يې مبايل واپس خپل صاحب ته تسليم کړم، خو خير په همدې شان څو نورې ورځې هم تېرې شوې؛ اما تر دې دمه هيچا زنګ پسې ونکړو، نور دا فکر هم راته پيدا شو؛ چې صاحب يې، ولې زنګ نه پسې وهي؟ مړ نه وي، تصويرونو؛ او فسبوکي افکاروته په کتو يې دمرګ لايق خو نه دی، خدای ج دې نه کړي.

لنډه دا چې مياشت تېره شوه لا يې هم چا پوښتنه ونکړه؛ نور نو زه هم په دې شوی وم، چې هر څنګه وي، بايد ددې سرې معلومات وکړم؛ که ژوندی وي، مبايل به يې ورته تسليم کړم؛ په همدې نيت ګوشۍ کې دشمارو په لټه شوم؛ يوازې دوې شمارې پکې ثبت وې، يوه مې ونيوله خاموش وه؛ بله مې ونيوه دې هم زنګ نه تېرو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فسبوك ته مې يې فام شولو؛ قصد مې وکړ چې په اړه يې دده په خپله ايډي کې يو پوست وکړم شايد فسبوکي ملګرو کې يې په اړه چا ته معلومات وي، واپس ووېرېدم فکر مې: هسې نه د ځان لپاره څه جنجال جوړ کړم.

خلاصه زړه نا زړه مې يې فسبوك ايدي كليك كړه، له راخلاصيدو سره سم كړنګ؛ كړنګ شو، دوه درى مسېجونه ورته راغلل؛ دا دوه يې هسې طنزي تصويرونه و؛ دريم مې راوسپړلو چې كتل مې د (سياره حيا) په نوم يوې نجلۍ ليكلي و:

(ـ يونس جانه! تاخو هېڅ ونه ويل؟)

د سياري له آدرسه را استول شوي دې خبرې ته مې سودا شوه پورته پسې ورتېر شوم چې كتل مې، دوه مسېجونه يې نور هم کړي و، دلمړي يې له مياشتې زيات وخت وتلى و؛ خپله دمبايل صاحب هم لوستى

(c) ketabton.com: The Digital Library

و، د دوهم بیا (۱۵) ورځې وتلې وې دا نو بیا بې لوستو پاتې وو.

په لمړي مسیج کې یې لیکلي وو:

- یونس جانه سلام!

تر هر څه مخکې هیله ده، کامل صحت، او روحي سکن ولرې.

پس له سلامه باور وکړه کالونه کېږي غواړم دا خبره درته وکړم، خو بدبختانه له یوې خوا پښتني حیا اجازه نه راکوله جرات مې نه شوای کولی، له بلې خوا داسې الفاظ نه و، او نه مې اوس پیداکړي چې اکلاً ستاسره له سرشاره لېونۍ مینې مې، څه ناڅه خو دهر ذربان سره تاپسې د زړه ناره مې درباندې اورولې وای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر څو تاسره ترلو نږی، نږی رنګینو هیلو یو تت انځور خو مې درته ښکاره کړی وای.

تر څو، یوه اندازه تاته د اندام، اندام؛ رګ، رګ لوړه تنده مې درته ښودلې وای، او...

په پای کې دهمدې دریو ټکو په کارولو سره یې مسیج را استولی و، نور یې څه نه و لیکلي.

ما هم ګوته پرې کش کړه، دا صفحه مې پورته تېره کړه، د دوهم مسیج په لوستلو مې پیل وکړو،

په دوهم کې یې لیکلي و:

- یونس جانه بیا سلام!

ځواب ته مې دې دوه سترګې څلور شوې څلور اته شوې اته شپاړس، اما بدبختانه رامعلوم نشو، خو اوس په دې فکر یم، شاید مسیج مې دې لوستی وي، مګر هسې خبره دې ګڼلې وي، یا یې نورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

فکرو ته وړی وې، ځکه چې نن سبا ، بل خصوص ددې اجتماعي رسنيو په دوارن کې دا دمينې خبره دچل ول مکارۍ، مادي او معنوي مفادو دترلاسه کولو مقوله آله ګرځېدلې.

خو هيله کوم ما دهغه خلکو له جم نه مه شماره، زه مې دخپلې خبرې د رښتينولۍ، کامل اخلاص او ثبوت لپاره ستا هر سوال، هرې غوښتنې ته تياره يم، همداسې ستاسره د واقعي مينې او نورو نه دجداولي په خاطر د يو وړکی ثبوت په حيث وايم: - زه ځکه نورې نجينې غوندې، ستا په ښه ځوانۍ، ښايسته وېښتو، قد قامت، ملك او شتمنۍ نه يم مينه، چې ته ما تقريباً ديرلس کاله له مخه ليدلی يې هغه وخت وړکی ماشوم وې دګيرې ميرې دې نوم نه و، ويښته دې بې ترتيبه غټ و، د مياشتو خيرن ببر سر، زړې جامې دې په تن وې، يعني دمينې درباندې راتلو هيڅ درکې نه و، همدارنګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس مې دې هم له یونیم فسبوکي انځور پرته، نه ته لیدلی یې نه مې دې ځواني لیدلې؛ نه مې دې موټر، بلډینګونه، او نه معنا راته لرې، نه اړتیا ورته لرم.

طبعاً اوس به دا سوال درته پیداشوی وي، چې نه دې لیدلی یم، نه مې دژوند له نورو برخو معلومات لرې، څنګه امکان لري چې څوك دې بیا د چا سره دومره مینه ولري؟

سوال دې پوره په ځای دی، ځواب کې یې وایم:

– که یاد دې وي؟ دولس دیارس کالونه له مخه چې ورکی ماشوم وې، که څه هم هغه وخت زه له تا ورکۍ وم، دومره نه پوهېدم؛ خو را وروسته، وروسته چې پوهېدم، په هغه ورکي ځان چې تا له کوم غیرت، جرات، هوښیارۍ نه کار واخیستلو زما

(c) ketabton.com: The Digital Library

دپلار له جنسي تيري دې ځان وژغورلو، هغه ورځ تا يوازې ځان ونه ژغورلو بلکې زه دې هم بوته درپسې ماته کړم، په همغه غيرت، جريت او هوښيارۍ دې مينه يم، دا ستا دميني يو ځينځير دی چې بند په بند دې پرې تړلې يم، شرنګيږي.

دوهم اوس د فسبوك له لارې په انځورونو کې دنظامي دريشۍ په مټ له رتبې (نښان) قدرت وينم، يعني نن دې زما د پلار، په وړاندې.

دمور سره دې دشوي ظلم دعاملينو.

ستا دکور، ځمکو دغاصبينو او همداسې نورو هغه ځناورو په وړاندې چې ستا له ناتوانۍ، بېکسۍ، مظلومۍ نه په استفاده يې په تا او ستا په ماديانو، معنويانو ځناورنه حملې وهلې، دتولو په وړاندې دې دغچ اخيستلو په پار هر څه وس کې شته، اما ستا صبر او حوصيلې ته صد سلامم، دا په دې

وروستيو دوه، دونيمو کالو کې ستا دمينې دوهم غشي دى، چې پورې ورې رانه وتى.

خلاصه په ټوله معنا دې له معنويته، متثره، يم، لکه مور ته دتي خوري

ماشوم غونډې مې دښنګ ته زړه درکېږي، هيله، هيله، هيله کوم ناهيلې مې نکړې.

(په درنښت، دځواب په اميد.)

مسيج همدومره و، لکه مخکې مې چې يادونه کړې زه يې هم په مبايل کې بېلو بېلو فعاليتونو ته په کتلو مخکې له مخکې دخپل انسانيت تر سيورې لاندې راوستلى وم؛ اما (دسيارې) دمسيج په لوستلوه؛ دسيارې خبره زما يې هم ليدو، او بنداړ ته لکه مور ته دتي خوري ماشوم لېونى اشتها شوه، او بل خوا مسيج کې دسيارې له خوا دده په تېر ژوند کې ځينو ډېرو عجيب او هيجاني خبرو ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

اشاره شوې وه؛ ددې په اړه راولاړو پوښتنو هم دځواب له لپاره دیونس لیدلو ته ښه سم وادار کړم. پخپله ددې سیارې په باب به ځه وایي؟ دې خبرې ته مې بیا تر ټولو زیاته تلوسه شوه.

په همدې فکر کې یو ځل بیا مې په ګوشۍ کې ثبت دواړه شمارې داېرې کړې، دتېر په ځېر بیا یې هم زنګ تېر نکړ، نور نو داسې کومه سمه لاره نه رامعلومېده تر څو یونس مې پرې پیدا کړی وای.

واپس مې خپله فسبوك ایډي پکې راخلاصه کړله، که ځه هم ځان ته مې بار، بار ډاډ ورکولو چې ځه ځه پسې ګرځې؟ خو روح نه آرامېدو په همدې شان دوې ورځې نورې هم تېرې شوې، دریمه ورځ د ماسپښنین دوې بجې وې نیم غړانګی ویده وم، چې بالښت سره مې لړزه شوه، ور ومې کتل همدې مندلې کوشۍ ته زنګ وو، راپورته مې کړه، د اوکې سره سم مې غږ پرې وکړو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- بلې!

مقابل کس غږ وکړو!

- سلام وروره ښه يې؟

- شکر دی، ته ښه يې؟

- هو شکر زه هم ښه يم! يوه خبره مې درته کوله که په قهر کېږې نه؟

- نه ولې مهرباني

ويې خندل بيا يې وويل:

- همدغه سيمکارت چې زنګ مې پرې در کړی، سره له ګوشۍ يوه مياشت مخکې رانه ورك شول، فکر کړم تا پيداکړې؟

- هو!

خندا کې يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ښنا ، څنګه واپس يې راکوې کنه؟

– نه!

– ټوکې کوې که رښتيا وايې؟

– څه ملانصرالدين درته ښکارم؟

د نرمې خندا غږ يې راغلو ، پسې زياته يې کړه:

– ښنا ، څه نو مبايل دې ستا وي، اما يوه ځواني وکړه!

– څه؟

– شايد ليدلي دې وي، ګالرۍ کې مې د ملګرو عکسونه دي، چې اکثريت يې اوس شهيدان دي، دا هم په هر حال په يوه پوشه کې مې د مور يو اووه، اته عکسونه دي، ته باور وکړه ټوله زندګي مې همدغه عکسونه دي، له هر طريقه چې کولی شې، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

واتساف؛ ویبر، مسینجر او یا هم له بلې ممکنه لارې که راته ودې لیږل تول عمر به دې دعاګوی یم.

ورغبرګه مې کړه:

– رښتیا؟

– هو، قسم ده!

– سمه ده دا کار کوم، اما په یو شرط!

دخندا سره مکس یې ویل:

– څه؟

ومې ویل:

– ادرس درکوم همدا اوس به په موټر کې راخېژې شپه به ماسره کوې، البته په دې شرط چې قسم به هم سر له همدې اوسه راسره کوې، دسیارې په اړه، او سیارې چې ستا په تېر ژوند کې کومو خبرو ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

اشاره کړې هېڅ به نه رانه پټه وي نه به ذره دروغ وايې!

دلته نو سړي ښه سم وخندل، بیا یې وویل:

– ته به ښه جنت ته ولاړ شې داسې ته خوږ ګوتو خلك نیسه، آورې؟

په خندا مې ورو ګرځوه:

– هسې مې تلوسه شوې، ستا نه دا کیسه غواړم، اما ډاډ درکوم چې داسې فرض کړه لکه دېوال ته دې چې کړې وې!

خلاصه له ډېرو دلیلونو ملیلونو وروسته مې قانع کړ، ویل یې:

– آدرس راکړه!

– اوس چېرته یې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- پلځرخي کې!

- ښا ، ښا صحیح، سینما پامیر ته راشه له هغه ځای نه د کارته سخي موټر راځي په یوه کې راوخېژه، زه په استادګاه درته ولاړ یم، همدې شمارې سره تماس کې اوسه.

څه سر مو در خوړوم، یو دوه ساعته وروسته تقریباً ماښام و، چې راورسېدو، له یو تونس موټر نه ښکته شو، سم دم مې وپېژندو، خو لږ شکمن څکه شوم چې لاس کې یې یوه هندوانه نیولې وه؛ ماویل: هسې نه ددې کورو څوک وي، یوه لهذه مې صبر ورته وکړ، چې دی دسرك په څنډه ودرېدو، هاخوا دې خوا یې وکتل بیا یې مبایل ته لاس کړ، نور مې شك ورك شو، پرې ور روان شوم؛ دده هم چې سترګې راباندې ولګېدې موسك شو، هندوانه یې چپ لاس ته کړله، ښی لاس یې دغېږو لپار خلاص

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړ، بلاخبره ستړي مشي مو وکړه، له پوښتنې وروسته يې وېل:

– کاشکې ستاسو کور بل ځای وای، ددې ساحې نه مې سخت بد راځي!

– ولې؟ دا خو بد ځای نه دی؟

په خندا شو، وېل يې:

– يوه مياشت مخکې راغلی وم، دومره ستونزې راته ترې جوړې شوې، کنې مخکې مې ډېر خوښېدو.

په دې خبرې سره يې زه هم وخندوم؛ بيا مې ووېل:

– دا هندوانه دې، ولې اخېستله زموږ کور له سرك نه لرې دی، اوس يې څوك يوسي؟

وېل يې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– زه يې ورم!

بيا مې ورته وويل:

– کور مو هم نور څوك نشته، زه تنها يم، زما بده ايشي!

په خندا کې يې راغبرګه کړه:

– څه خير زما ورسره جوړه ده، د ډوډۍ نه پرهېز يم، همدا به خورم!

خلاصه په همدې ګپ، ګپ کې کور ته ورسېدو؛ مخکې له دې چې مهمانخانې ته ننوځي، مخ يې راوړو، ويل يې:

– وبښه که تکليفېږې نه، لږ د اودس کولو اوبه راکړه، دا لمونځ به وکړو.
اوبه مې ورکړې اودس او لمونځ يې وکړل، بيا مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چای ورته راوکړو؛ دچایو په سر مې پوښتنه ترې وکړه:

- ولې دې دومره پس زنګ پسې ووهلو؟ دا مبایل خو ما تقریباً یوه نیمه میاشت له مخه پیداکړو؟

په ځواب کې یې ویل:

- ما ټول تحصیل نظامي برخه کې کړی ؛په همدې تړاو اوس د سرحدي پولسو په لیکو کې دعاجل کمك قوې افسر یم؛ دسرحد په هر برخه کې چې وضعه اصطراري شي هغلته دکاپي اندازه سربازنو او مهماتو سره ځان رسول زما مسولیت ده؛ هغه ورځ زه او ځو نور ملګري مې کارته سخي زیارت ته په چکر راغلي و، چې له وزارت نه یې زنګ راته وکړو، وېل یې:

- په ډیورینډ کرښه د افغان او پاکستاني ځواکونو تر منځ جګړه رامنځ ته شوې اوس هم دوام لري،

ددې خبرې په اورېدو سره بس موږ هم عجلې واخیستلو، منډې منډې شوې، مبایل رانه رالوېدلی و، زه سیده ولاړم سرحد ته څو ورځې جنګ کې و، خبر شوی به وې؟ دوی هم څو نفر تلفات لرل، موږ هم د دوه زخمیانو سرېږېره، د قاسم جان په نوم یو سر تېری شهید ورکړ؛ که څه هم پس له دریو ورځو جنګ بس شو، خو موږ تر یوې میاشتې همغلته د آمده باش په حساب پاتې شو، هلته هېڅ شبکې کار نه کولو چې زنګ مې درته کړی وای نو په دې خاطر.

ومې وېل:

- بنا صحیح ماوېل چې څنګ زنګ نه وهې خدای ج ناخوسته مړ نه وې، په ګوشۍ کې دې هم له دوه شمارو پرته چې هغه هم بندې وې، نور هېڅ شماره نه وه، کني ما زنګ درته کولو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

– هو رښتیا دا مبایل مې صرف د انترنیت لپاره کارولو، نه د بل چا نمبر پکې شته، نه یې بل چا سره نمبر شته!

په همدې کیسو کیسو و؛ چې وړکي ورور مې دلاس مینځلو ابوه راوړې، لاس مو پرېمنځل ډوډۍ موډۍ مو وخوړه، بیا مو چای را وکړو، ددې دوهم ځل چایو په سر مې اصلي موضع ور واچوله، جیب ته مې لاس کړ، دده خپل مبایل مې راویستلو، پرې راکوڅ شو، زما په لاس کې یې په دې یوه ګوته کار پکې شروع کړ، ګالري یې راخلاصه کړه، اول یې ها دمور د عکسو پوشه وکتله، بیا یې په دې نورو عکسو زر زر نظر تېر کړو، نور یې له مبایل نه لاس ورټول کړ، وېل یې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور ودان چې دا عکسونه خو دې نه دي حذب کړي، مبایل پسې ولاکه په تول ژوند درته راغلی وای مګر...

تر څو یې خپله خبره تکمیلوه په دې وخت کې ور وټکېدو، ور جګ شوم چې کتل مې مور مې هندوانه راتوتې کړې پتنوس مې ترې راوخیستلو د یونس مخ کې مې کېښودو له مخامخ نه زه ورته کېناستم، دکېناسو سره سم یې وېل:

ـ کاشکي دومره ډېره یې نه وای رالېږلې، زه دومره نشم خوړلی؛ ستا خو هسې بده ایشي نه یې خورې!

ومې خندل، ورغبرګه مې کړه:

– هو؛ دا خو ده، اما تا دې چې پرهېز مات کړ، ډوډۍ دې وخوړه، زه هم نن ستا په خاطر خپل ذوق تر پښنو لاندې کوم، بل دا چې دمېلمه سره ګوتې وهل ثواب لري، خبر به یې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته نو دواړو یوه وړه خوله خندا وکړه، پسې پیوست څه نورې ټوکې ټکالې شوې، بلاخېر ورته ومې وېل:

- سرېیه! تا خو د سیارې په مسیج او کیسو بېخي خاشه اچولې شروع وکړه کني منه که مبایل رانه یوسې.

په خندا شو، بیا یې وویل:

- د مبایل له ورکېدو مخکې دسیاره په نوم؛ یو تخلوص هم پسې و؛ اوس مې هېر دی چې څه و؛ یو مسېج راغلو په دنده کې وم، نیم او نیمکله مې ولوستلو، تر څو مې دصحیح لوستلو کاپې وخت ورته پیداکو مبایل مې ورك کړو؛ هر څه پکې ولاړل، ته صبر اوس یې وګورم چې څه یې ویلي بیا به پرې وغږېږو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاس يې ور وغزو د دوارو تر منځ په پوښتنې ایښې مبایل يې ورجګ کړ، دمسیجونو په لوستلو يې شروع وکړه؛ ما دا بل لور ته ځنګ ووهلو، چای مې راواچولو، خاموش کیناستم تر څو مسېجونه ولولي، یو وخت مې کتل چې مبایل يې واپس په همغه خپل ځای کېښود، رنګ يې تك تور شو، تڼول سوروونه يې ګډ وډ شول، حتا غږ يې هم تغیر وکړو.

په خندا کې مې ورته ووېل:

– لکه چې تر اوسه دي مینه نه وه کړې، لمړی ځل دی چې دیوې نجلۍ له خوا داسې غږ آورې، ځکه يې دومره تاثیر درباندې وکړو؟

– نه دغه خبره نه ده!

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ښنا، نو بیا له ما وشرمېدې په ځینو رازونو دې چې سیارې رابرسېره کړي؟

– نه، دغه خبره هم نه ده!

– ښنا، خی بیا نو ولې دومره تور او شین واوښتې؟

– یعني کیسه غواړې، نه مې پرېږدې؟

– هغه د ورځې مبایل کې راسره کړی قسم دې که درته بې معنا وي؟ مه یې کوه!

دلته مې بیا لږ راموسکی کړ.

ویل یې:

– د سیارې مسیج ته په کتو پوهېږم چې ته له ما دکومو، کومو پوښتنو ځواب غواړې، خو ددې ټولو پوښتنو ځواب کې دې زه، یوه وړکۍ کیسه کوم

انشاءالله په نوبت نوبت به دې هره پوښتنه پکې ځواب شي ته صرف غوږ شه!

خبره داسې ده چې زه د (..........) ولايت(....... ولسوالۍ او (..........) کلي دپلانکي (..........) زوی يم، دېنځو کالونو په عمر وم، پلار مې يوه چاودنه کې خپل ځان له لاسه ورکړو، بدبختانه يتيم شوم، يتيمي هم خير بلا پسې ددې وطن په هرو لسو ماشومانو کې يو، دوه يتيمان دي، اما زما تر ټولو ستره بدبختي دا وه، چې په داسې يوه کور، کلي، داسې يوه محيط کې يتيم شوم، که څه هم ځانونه يې مسلمان ګڼل خو کړه وړه يې په تمامه معنا هغه د (لوط ص) دقوميانو و؛ يعني لواطت، زنا، غصب، وژل، ځورول او همداسې نورې هره مردار خورګي پکې دمېړنو خلکو خاصه او ويا ړ ګڼل کېدل، نه يې له الله ج ذره وېره درلوده؛ نه يې دشرم او حيا په نوم څه پېژندل؛ څه سر دې در خوږوم؛ تر څو مو دپلار له

(c) ketabton.com: The Digital Library

وير نه سترګې وچې دي په مور مې يې منګولې خښبې کړې؛ مشر، مشر کاکا مې نکاح کړه په داسې حال کې چې زما مور دده د کشرې لور همزولې راتلله، سينږيرى وو، لنډه يې دا چې له مور نه يې هم په ژوند يتيم کړم، نور مې مور دکاکا دکور مينځه شوه، او همداسې زه يې مريى دواړه د کاکا، دکاکا دمشرې ښځې، زامنو، لورګانو، ميلمنو، غواګانو، پسونو، ځمکو په خدمت کې شپه او ورځ سر په تلاق اوښتو، که څه هم يوه کور کې اوسيدو، خو ما او مور مې په دريو څلور ورځو کې ديوې، دوه صحيح خبرو موقع نشوى پيداکولى، ها کيناستل؛ ځان او جامې راپاکول، يا نور هغه دمور او بچيانو تر منځ راز او نياز خو په ځای پرېږده.

دا هم په هر حال، مور دپلار په دوران کې ځان ته کور درلودو، درى څلور جريبه باغونه ځمکې مو درلودې تر ټولو کاکا ګانو نه مو ژوند او اقتصاد ښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

و، پلار مې د دارعلوم مدير وو؛ ښه معاش يې لرلو؛ ځمکې مو دهکان کاله کولې، بس دالله ج تر رضا قربان شم، کله چې دا پيښنه وشوه، کاکاګانو زما او د مور په شمول مې کور، ځمکې هر څه يې په خپل کورو کې ور متغم کړل، نور به نو صرف دهغه او دغه د ځپړې له وېرې او بچ کېدو په پار شپه، ورځ په هغه خدمتونو چنګاو وم، چې زما له توان نه به ډېر درانده وو؛ او همداسې مور مې هم، لکه څنګه مې چې پورته يادونه وکړه، دلته تنها زموږ کورنۍ داسې خدای ناترسه نه وه، عام ذهنيتونه همداسې وو، دکلي نورو خلکو هم چې څنګه استفاده رانه کېدله کوله يې، او دا تنها زما حال نه و، دلته دهر يتيم، کونډه، بې کسه، بې وسه لپاره ځمکه سور تنور وه، په همدې اساس د خپلې کورنۍ سربېره دکلي له اکثريت خلکو ډېرې پستې ډېرې بدې، خاطرې لرم؛ چې دهغې ټولو کمه، کمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

یادونه هم شپو شپو وخت ته اړتیا لري، تر نورو به تېر شو، ددې ټولو له نمونې به دسیارې دپلار کوم چې مسبج کې سیارې هم اشاره ورته کړې، درته وکړم.

یوه ورځ مې دکاکا دوهم زوی پیسې راکړې دوکان ته یې په سیګریټو پسې ولېږلم؛ ولاړم سیګریټ مې واخیستل کله چې واپس راتللم په لار کې مې دسیارې پلار ولیدو له همدې دوکان نه یې دسودا دروند پیټی راپشاه کړی و؛ د انسانیت، ثواب، مشرانو ته د احترام له مخې مې پیټی ورسره راسپك کړو، دلوبیا او دال نخودو پلاستیکي خلتې مې ترې راوخیستلې، ددوئ کور زموږ له کورنه څو کورنه رامخکې و، کله یې چې تر دروازه ور دننه شوو، وېل یې:

– خلتې په مخامخ سپاچه کېږده، زه وړاندې تېر شوم؛ ده ځای په ځای دحاویلۍ منځ کې خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنډوکی کېښود، دروازه یې ځینځیر کړه، مخکې راتېر شو، چپ لاس اتاق طرف ته یې اشاره وکړه؛ وېل یې:

– ته راشه دلته یو ځه دي، کاکا ته یې دې ور وړه، په غلته اراده یې پوه شوم، له تللو مې انکار وکړو، نور یې لاس راواچولو په زور یې کشکوم، که ځه هم دی پوخته ځوان و، زه ورکی دولس دیارلس کلن ماشوم وم، بیا هم دالله ج مرسته وه، ډېر وخت مو کشوکیر و، خو اطاق ته یې ننه نه ایستی شوم، بلاخېر اطاق ته تر دننه کولو مې تېر شو، نور یې غوښتل چې همدلته حویلۍ کې خپله شهواني تنده راباندې ماته کړي، خو شکر دلته هم ونه توانېدو، که ځه هم جامې مې یې راوشکولې، موشت، موشت وینښته مې یې لاسو کې وریاتې شول، له خولې او پزې مې سرې وینې روانې وې، اما بیا هم دالله ج مرسته و، په دې اخبر کې چې نور له تیپه هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لویدلی وم؛ یو موټی ایرې په لاس راغلې دا مې سترګو ته ور وشیندې، دی په خپلو سترګو شو، ما دومره موقع پیداکړه چې د دروازې ځینځیر مې پکې خلاص کړو، ترې راوتښتوم. نور نه یم پوه چې سیاره چېرته وه، له کومې خوا یې لیدلی یم؟ مخامخ د بالاخانې کړکۍ وې، کېدی شي له بلاخانې یې زموږ سیل کړی وي، اما کله چې کور ته ولاړم ددې سربېره چې ډېر ځنډ مې کړی و، جیب کې مې سیګریټ هم مات شوي و، ددې جرم په مقابل کې بیا دلته دکاکا زوی ډېر بې رحمه ووهلم.

(دشهادت ګوته یې راته وښودله وېل یې: دا ویني چې کړې، وږه ده؟ دا همغه ورځ د کاکا زوی راماته کړه، بیا صحیح جوړه نشوه)

پسې زیاته یې کړله وېل یې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ خلاصه لکه ځنګه مې چې مخکې هم یادونه وکړه دسیارې دپلار کیسې ته ورته حتا تر دې هم تورې بدرنګه لسګونه خاطرې زه دخپل کور او کلي له خلکو لرم، بېنلې مې نه دي، او نه يې بېنم.

دا هم په هر حال، څه وخت وروسته مې کاکا چې زما مور يې نکاح کړې وه، بېخي ضعيفه شو، نور دهېڅ کار نه و، زامن يې نااهله و، هغوئ هم مرسته نه ورسره کوله، همدا و، چې اقتصاد مو بېخي صفر شو، دسمې لورې سره مخ شو، په دې شپو ورځو کې يوه ورځ يې دهمدې مشر ورور پوښتنې ته يو بل په ده پسې کشر ورور يې راغلو، يعني دوهم کاکا مې، چې دا به تل په مسافريو کې و، دې چې زموږ اقتصادي خراب وضيت وليدو، خپل مشر ورور ته يې ووېل:

– په (............) ولسوالۍ کې د (............) کلي ملك رحيم دخپلې مهمانخانې لپاره هر کال يو برابر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشوم مزدور نیسي، اوس یې هم زما یو ملګري ته ویلي چې یو بیدار هلك راته راپیدا کړه، نو که ستا زړه وي، دا یونس به ورولېږو، کال وروسته یو نیم خروار غنم ورکوي؟

کاکا مې وویل:

- ولې نه، ورسره وغږېږه چې بل څوك ونه نسي!

لنډه یې دا چې سبا نه، بل سبا یې ور روان کړم، کله یې چې تر دروازه ایستلم، مور مې داسې بې اختیاره چیغې وکړې، هر څه به مې حېر شي مګر د مور هغه درد به مې حېر نشي.

بلاخېره کاکا مې یې ملګري ته تسلیم کړم، یوه شپه مې هلته وکړه سبا هغه سره موټر کې سور شوم تقریبا څلور، پنځه ساعته مزل مو وکړو، لاره کې مو یو ځل موټر هم بدل کړو، له یوه نه بنکته شو، بل ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وختلو، مقصد قضا ماسپښین و، چې دملك رحیم کور ته ورسېدو، دکاکا ملګري مې زه ورته تسلیم کړم، خپله واپس را روان شوو، که څه هم ملك صیب ډېر ورته ټینګ شو، چې کینه یو چای وڅښنه، خو ده وېل:

- ځم ناوخته کېږي، ددي سړي را روانېدو سخت تاثیر راباندې وکړو، باور وکړه په ډېرو سختو حالاتو کې مې نه دي، ژړلي اما دلته ژړا راغله.

خو په هر حال لنډه یې دا چې دلته مې خپل ژوند پیل کړو' ملك صیب بد سړی نه وو، او همداسې ښځه یې ډېره ښه ښځه وه، دوې، درئ شپې خو یې دیو ګلاس پورته کولو هم راته ونه وېل، پس له دریو ورځو یې کرار کرار زما مسولیتونه راته وښودل، د مسولیتونو تر څنګ مې دخپلو بچیانو سره یې جومات ته د درس او لمانځه لپاره دتلو، همداسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دکور لپاره يې چې استاذ ورته نيولی وو، دبچيانو سره يې يو ځای چې زما په سن او سال، يا لږ غټ او واړه وو، د درس ويلو وخت راکړو، دا چې په خپل کور کې ښېخي ډېر او دراندده کارونه زما په سر وو، دملك صيب په کور کې مې ځان داسې احساسو لکه دوزخي چې جنت ته ولاړشي، د وخت په تېرېدو سره ملك صيب ښه رانه ډاډه شو، زه هم خوشحاله وم، تر کارونو مې اختيار تېر و، يوازينی درد مې په مور روان ظلم، شاخه کارونه، ديو او بل له خوا وهل ټکول، او همدارنګه زما د راتلو په وخت ددې د سوو چيغو ياد و، دې درد نو ځلورويشت ساعته کړولم، او دا آرمان به مې هم کوو: چې کاشکې زما له آرامتيا، خو چا خبره کړې وای، اوس به ځان ترې حير وي، ماپسې به زړه خوري، بس په همدې آرمان، دکال دپوره کېدو په انتظار مې شپې او ورځې شمارلې تر څو کاکا مې په مزدورۍ پسې

راشي بيا به زه هم ورسره لاړشم؛ مور به مې ووينم، له خپلې اسوده کې به يې خبره کړم؛ نور به ډېر زړه نه خوري.

په دې وخت کې يې يوه غټه ساه واخيسته، بيا يې وويل:

- خلاصه ورځ تر بلې د روخصتۍ د رانژدې کېدو، مور ته دتلو په اميد مې ځان ته ډاډ ورکو، په همدې شان مې نهه مياشتې دملك صيب کور کې تېرې شوې، نور مې نو دوې مياشتې روخصتۍ ته پاتې وې، اخيرنۍ مياشت مې نو ټول روخصت وه، اګر چې دلته هم خپه نه وم؛ نه مې نور خپل کور، کلي ته زړه کېدو، صرف مور مې نو سخته يادېده،

بلاخبره په همدې شپو ورځو کې يوه ورځ د نورو ورځو په څېر دملك صيب د دوه زامنو او يوې لور سره دسهار ټيم درس وېلو لپاره مسجد ته ولاړم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسجد ته دداخلېدو سره سم دملك صيب مشر زوی (سردار) چې زموږ تر مخ وو، سلام يې واچولو، دمسجد په تبۍ يو څو كسان ناست وو، سلام يې عليك كړو، وړاندې دېوال ته يو بل سپينږيری ډډې وهلې وه، چې ورته ومې كتل زموږ يو كليوال و، خدايزده له كومې خوا به راغلی وو، خو په همدې مسجد كې يې مسافرانه شپه كړې وه، ورغلم سترې مشې مې ورسره وكړه، ده ونه پېژندلم، ورياده مې كړه د پلانكي زوی د پلانكي لمسی يم، نور يې وپېژندلم وېل يې:

– ښا ، ښا شابس ماشاءالله ځوان شوی يې، پلار دې خدای ج وبښه، هغه وخت ته ببخي وړكی وې، پسرلی دې دمور جنازې ته هم درغلی وم؛ ستا پوښتنه مې وكړه، ماوېل زه به دې ووينې، چې وړكی يې، كه غټ...

مخکې له دې چې خپل مطلب تکمیل کړي، خبر کې یې ور ولوېدم، زر مې ووېل:

- زما د مور جنازې ته؟

راغبرګه یې کړه:

- هو، ولې کاکا دې (شیردل خان) چې نکاح کړه ستا مور نه وه؟

ددې خبرې تر اورېدو وروسته په ځان نه یم پوهېدلی، که څه هم څه وخت وروسته هغه خلکو راته وېل: داسې چیغې دې وکړې چې درس ته راغلي ماشومان ټول له مسجد نه وتښول، خو زه په خپلو چیغو هم نه یم خبر شوی، او نه په دې پوه یم چې چا یوړم، خو یو وخت مې چې سترګې وغړولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپه وه، دکلی په کلینك کې وم؛ سیروم راته بسته وو، تر لږ ځه زیات رابیداربدو وروسته په همغه شپه کې کور ته راروان شو، ملك صیب او یوه خور یې هم راسره وو، په لار بیا راته دهغه سپینږیري خبره یاد شوه، دا ځل بې هوښه نشوم خو ژړا مې نشوی کنترلولی تر کوره مې په چیغو چیغو ژړل؛ په تول ددې ټول عمر کې چې دملك صیب سره مې تېر کړی وو، تش تندی مې یې دځان په وړاندې تریو نه و لیدلی، اما دلته به سخت په قهر شو، بار بار یې دوهلو ګواښ راته وکړو، خو دا چې ماته مې دټولې زندګۍ په میراثه کې یوه مور، هغه هم دظالمانو په غېږه کې ګروګان راپاتې وه، نن له هغې هم خلاص شوی وم؛ حتا جنازې ته یې هم چا نه وم وروستلی، زړه مې سخت درد کوو، په خپله ژړا مې اختیار نه درلودو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور ته له رسېدو سره سم زما دحال په لیدو، د ملك صیب ښځې، خور یې، بچیانو یې هم ښه پوره راسره وژل، ملك صیب ډاډ راکولو چې ژاړه مه سبا دې کورته بیایم، ټول دوستان به دې ووینې، ښې ډېرې شپې ورسره وکړه.

دملك صیب دې ډاډګیرنې مې لا په زخمو مالګې و دوړولې.

په سلګیو سلګیو مې ورغبرګه کړه:

– زه نور هغه کور ته نه ځم؛ که ته مې له خپل کور او کار نه ددایم، لپاره رخصت هم کړې، سرصحرا په غرونو ځم، اما هغه کور ته نه ځم.

ملك صیب ووېل:

– ولې پلار، دکورنۍ نور غړي دې نه یاد پړي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې خبرې په کولو سره دی، ملامت نه وو، ځکه چې ما به ددوی په مخکې تل دمور تر څنګ دکاکا نوم هم کاکا نه بلکې پلار يادو، او همداسې اولادونه به مې يې خويندې او ورونو يادول.

دلته نو ديوې خوا دده په ځواب کې مجبور شوم؛ له بلې خوا، درد اخيستی وم، داصلي پلار دمرګ، ورپسې دکاکا له خوا مې دمور نکاح، د کور، ملك او مال چور چپاول ......

يعني ټوله کيسه مې ورته وکړه، ملك صيب هم په زړه ډېر نرم انسان وو، دکيسې په اورېدو يې تر ما ډېر وژړل، په عين حال کې يو ځل بيا په قهر شو. وېل يې:

تا ولې مخکې دا کيسه نه کوله، خو بيا هم چورت خراب نکړې، ته نور دهيچا زوی نه يې زما زوی يې، زه به دچا څه، او څه وکړم چې درپسې راشي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلاصه لکه څنګه يې چې وويل، تر دې وروسته يې دلباس، خواړو، او بل هر ناز او نزاکت له حسابه تر خپلو بچيانو کم ونه شمارلم، که څه هم ما مکتب نه و، ويلی مګر ښه وم، ددې څو مياشتو په لړ کې مې مسجد او کور کې دده دبچيانو سره د درس ويلو په نتجه کې دده دبچيانو په اندازه ليك او لوست زده کړي و، په داسې حال کې چې دده بچيان په اتم او نهم صنف کې وو، دا استدا به مې مخکې له مخکې هم ملك صيب وخت ناوخت ستايلو، په دې وخت کې يې نو خپلو بچيانو ته سې پارچې جوړې کړې وې، نور يې نو دکلي له ليسې د ولايت مرکز کې دافغان ترك ليسې ته انتقالول، زما سره يې د زوی واله تر وعدې وروسته دهغه سې پارچې وځنډولې، زما په کارونو يې شروع وکړه: ملك صيب د منطقې برحاله ملك و، په ولس کې يې ښه محبوبيت، ښه نفوس او قدرت لرل، او همداسې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر چا يې ښه ناز چلېدو، په همدې تړاو يې په تول د پنځلس، شلو ورځو کې دکلي په ليسه کې په مدير صيب او استاذانو تر نهم صنفه ښه پاك اسناد راته جوړ کړل، نور يې نو سې پارچه راته جوړه کړه، دخپلو بچيانو سره سم يې د ولايت مرکز کې دافغان ترك ليسې کې شامل کړم؛ دليليه کارونه مو يې راته جوړ کړل، دلته يې هم ډېر استاذان پېژندل هغوی ته يې معرفي کړو، وخت ناوخت به يې فام راباندې کوه.

نور په دې نه يم پوه چې په ما او مزدورۍ پسې به مې بيا زما له کورنۍ څوك راغلل وي، که به نه وي راغلي؟ خو که راغلي هم وي، دملك صيب سره يې وس نه کېدو. طبعاً ډېر بې خونده به يې ځواب کړي وي.

را به شم خپلې مخکنۍ خبرې ته مې، بلاخېره درې کالونه مې په افغان ترك ليسه کې درس وويلو، پس

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دریو کالو له دولسم صنف نه عمومي دریم نمره فارغ شوم؛ دملك صیب یو زوی چې زما همصنفی و، ثورلسم نمره شو، ها بل خو یې لا په یولسم صنف کې و، مقصد، ژمې مې د

ملك صیب په کور کې تېر کړو، پسرلی مې بیا دده په مشوره او همکارۍ کابل کې نظامي پوهنتون ته امتحان ورکړو، ځکه چې زه له بې نظمۍ او بې قانونۍ ډېر کړېدلی وم، دنظام دنوم وږی، تږی وم، ډېره مینه مې ورسره درلوده.

څه وخت ورسته چې نتایج اعلان شول، خوشبختانه کامیاب وم، نور مې نو دڅلورو کالو لپاره دلته زده کړې وکړې، د درس له پلوه مې خپله ډېر کوشش کو، مالي مرسته مې ملك صیب کوله، ان تر دې چې څلور کاله وروسته مې دیو ممتاز محصیل په حیث خپل اسناد ترې ترلاسه کړل، نور مې نو د سرحدي ځواکنو په لیکو کې رسماً دیو افسر په بڼه

دنده واخیستله، چې تر ننه دری کالونه کېږي چې نمورېږي دنده مخ ته ورېم، اوس شکر په هر څه برلاسی یم، داسې فرض کړه چې دټول هیواد قدرت له ماسره دی، ځکه دهرې ساحې قومندان، او واکمن مې همصنفی او ملګری ده، یعني که وغوارېم چې له هغه خلکو مې غچ واخلم، یکه یکه یې سر په تندي راځورېندوم، اما نه غوارېم ځکه تر مانه الله ج ښه سزا ورکوي، دوه کاکاګان مې مړ دي دا خو هسې دخدای ج حصور ته ورغلي، دریم چې ژوندی دی، دا پوډري دی اوس یې دکابل په پل سخته کې دکابل دسیند مرداری خوراك دي، زامنو یې دځمکو په سرجنګ سره وکړو دوه یې له یوې خوا ووژل یو له بلې خوا، ها پاپې نور یې لا هم دیو بل لپاره خلاص چاقوګان جیبو کې ګرځوي، همداسې دکلي هغه فرد، فرد چې ماسره یې ظلم زیاتی کړی، ته باور وکړه پرودیګار سر په دنیا دوزخیان کړي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو غذاب نه، یو عذاب پرې نازل دی ښه په خوند کړېږي، نو ماته حاجت نشته؛ ددې تولو له جملې یوازینی کس همدا دسیارې پلار ده چې لا هم تکړه په آرامه خپل کار او کسب کوي، ددې لپاره څه وخت له مخه ما تصمیم ونیولو، تر څو د راسره کړې هغه جفا په وړاندې یې یو ګوزار ورکړم، اما واپس ځکه پښېمانه شوم چې یو دوه بچیان یې لاواړه دي، فکر مې وکړو، که په دوه، دریو څپړو یې رنګه بدوم، دا خو مناسب نه ده، او که له منځه یې ورم یا یې د ابد لپاره بستري کوم دهغه ماشومانو سرنویشت به یې په ها خدای ناترسه کلي کې زما په شان شي، لاحول ولاقوت.... مې وویل دوه رکعاته لمونځ مې وکړو نور کرار کیناستم، څه ماویل پروردیګاره! ته پوه شه او کار دې، زما دې صبر تاته وي.

نور یې وخندل وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- داسې غورې دي ايا کومه پوښتنه دې بې ځوابه پاتې ده؟

مسکی شوم ورغبرګه مې کړه:

- شکر چې را وروسته وروسته دې کیسه سمه کړه کنې نور مې دې په خوله لاس درته ایښولو، نژدې دې زړه راته چاودلی و.

خو په هر حال رابه شم دې خبرې ته چې که فام دې وي، دسیارې مسیج ته په کتلو دسیارې دپلار په وړاندې صبر دې رنګ راوړی؟

په خندا يې راغبرګه کړه:

- ولا څه ووايم!

خندا کې مې ورو ګرځوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نه، داسې يې نه منم که غواړې چې دمبايل دې واپس صاحب شې، پاکه خبره وکړه، دسيارې هيلې او آرمانونه به څنګه شي؟

په موسکا سره يې وېل:

- ته صبر، لکه څنګه چې مسېج کې سيارې وېلي و، ها خبره يې زما ډېر خوښه هم شوه همداسې ماته هم تر ظاهر نه باطن او معنويت ارزښت لري، زه به يې دناستې، ولاړې، ځينو نورو حسابونو په اړه چې اړين دي لږ لږ معلومات وکړم، نور خو نو زه هم داشرف غني زوی نه يم (دمسکا په زياتوالي يې زمينه سازي ورته وکړه) پسې پيوست يې ووېل:

- بيا خو نو زه او ته شته يو انشاءالله. (ياران زنده صحبت باقي.)

خندل مې ورغبرګه کړه:

- قسم بل راته کوې که، همدا مخکنی صحیح دی؟

په همغه مسکي انداز یې زیاته کړه:

- نه، همغه صحیح ده.

په دې خبره پسې دواړو یوه خوله وخندل او همدا مو دمجلس اخیري شوه، نور نو قریب دوې بجې وې ویده شو، تر شپه تېرېدو وروسته، سهار یې چای راسره وخوړلو، نور یې وېل: ځمه، که څه هم ډېر ورته ټینګ شوم خو ځیني اړین کارونه یې بهانه کړل، مبایل یې وریپورته کړو، غوښتل یې چې مېموري کارډ ترې وباسي، وېل یې: مبایل نه وړم.

لاس مې یې ونیوو مېموري کارت استلو ته مې پرې نښوو، خندا کې مې ورغبرګه کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- واچوه جيب ته ما چې داسې ډيسي مبايلونه اخيستلی له سره مې تماس نه درسره نيولو،

دی هم په خندا شو مبايل يې جيب ته کړو، دچپ لاس په منځنۍ ګوته يې يوه غټه دسپينو زرو ګوتمۍ وه، د فيروزې غمی يې درلود، دا يې راويستله ويل يې:

- امم واخله خه؛ دا ډيسي نه ده.

په دې کې نو ما هم څه ونه ويل، نر غوندې مې ديو ښه ځوان يا ملګري دياد ګار په ښه دخورا شوق او مينه سره ترې په ګوته کړه، ډېره ښه جوړه هم راغله؛ نور ورسره روان شوم په استادګاه مې خدای ج پماني ورسره وکړه، دی ټکسي ته وختو، زه واپس دکور په لور راروان شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یونس، سره د پورتنۍ مرکې مې پوره یولس مایشتې ووتلې، پرون یې زنګ وهلی وو، تر اولیه سلام، کلام وروسته یې وېل:

- دمیدان هوایي په سرك د(............) ودونو تالار په دریم او څلورم سالون کې زما او سیارې کوژدې زموږ د دواده مراسم لمانځي له تاسو ښاغلو او آغلو په خورا مینه، هیله ده چې تنها مو پرې نږدئ،

بلاخیر بېګاه موږ هم فامیلي ورغلو له هر اړخه ښه مستانه او رنګین واده یې برابر کړی وو.

یونس له ډوډۍ خوړلو مخکې دهوټل نه بهر دروازه کې دیوې دقیقې لپاره راسره ودرېدو په منډه منډه خندا خندا یې وویل:

ـ سیاره ترکیه کې وه، ولاړم دهغه څه په اړه مې ځان ښه مطمین کړ چې مخکې مې درته وېلي وو، بیا دا راغله کابل ته، ډاکتره ده، پیسې میسې لري، ها

ورځ مو دميکرويانو په بلاکو کې يو کوڅکی واخيستلو، لږ فرشو ضرف مو واخيستلو، نن نو پخير دا معامله ده چې وينې يې، باقي دې الله ج خير کړي، خندا ته يې څه زور ورکړو لاس مې يې ور ونيوو څېره يې شړکنده زما څېره کې ووهله نور رانه روان شو.

(پای)

محمد نعيم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library